

ת"פ 30008/04 - מדינת ישראל נגד מונתהא פדילה

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 13-04-2008 מדינת ישראל נ' פדילה

ת"פ 13-09-2009 מדינת ישראל נ' פדילה

בפני כב' השופטנית מימון שעשו
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

מונתהא פדילה

הנאשמה

גזר דין

הנאשמה הורשעה על פי הודהתה בשתי עבירות של הסעת שב"ח, בשני כתבי אישום שאוחדו.

בהתאם לכתב האישום בת"פ 13-04-2008 ביום 12.11.12 בשעה 12:15, הסיטה הנאשמת ברכבה 3 נוסעים, אשר לא היו להם אישורי שהיה כדין בישראל, בכניסה לפארק אפק בכיוון כפר קאסם.

בהתאם לכתב האישום המתוקן בת"פ 13-09-2009 ביום 13.1.13 בשעה 14:00 בערך, הסיטה הנאשמת ברכבה 3 נוסעים, אשר לא היו להם אישורי שהיה כדין בישראל, מכפר קאסם לרמת גן.

הנאשמה נשלחה לקבלת תסקיר שירות המבחן לפני גזר דין.

تسקיר שירות המבחן

מהתשקיר עולה כי הנאשמת כבת 32, גרושה ונשואה בשנית מזה כולה. אם ל- 3 ילדים. 2 ילדים מנישואיה הראשונים, ובת פעוטה מהניסיאים השניים. כל ילדיה נמצאים בחזקתה. בן זוגה, תושב כפר תלת מהשטחים, כבן 29, עובד כמורה.

הנאשמת היא השביעית בין 8 ילדים במשפחה המוצא. אביה בן 75, נהג הסעות. אמה כבת 66 עקרת בית. הנאשמת מתארת את משפחת מוצאה כמשפחה תומכת ודואגת, אשר מהוות תמיכה וסייע בגידול הילדים.

עמוד 1

הנאשמת מסרה שבגיל 18 התארסה לבחר מהתיחסים, אשר נפטר מודם לב שלושה שבועות טרם חתונתם. בעידוד משפחתו, נישאה לאחיו ארוסה המנוח, אב שני ילדיה הגדולים. הייתה נשואה לו כ-13 שנים, ותירה כי חוויתה במהלך נישואין אלה אלימות פיזית, נפשית וככללית קשה מצד בעלה, והתגרשה ממנו לפני שנה וחצי.

הנאשמת תארה את בן זוגה הנוכחי כאדם חם, תומך, דואג וכי יכול להפגין אהבה. הנאשמת תופסת את נישואיה כמחזקים ומפצים על הסבל שעברה במערכת הנישואין הראשונה.

מדוברה של הנאשمت עלה כי למורות נישואיה לתושב השטחים, היא ממשיכה להתגורר בטירה, בנפרד מבן זוגה.

הנאשמת מסרה כי סימנה 12 שנים לימוד, עבדה כסדרנית ברשות מזון, ובשנה האחרונה ועד לידת בתה, עבדה במוקד אמבולנס השפלה, והיום היא בחופשת לידה.

הנאשמת מודה בбиzeug העבירה מיום 14.11.12, ולקחת אחריות על התנהוגותה. לדבריה, מדובר בעלה לשעבר ושני חברים. הנאשמת סיפרה כי לפי בקשת ילדיה, נסעה להביא את בעלה לשעבר לביתה בטריה במטרה לשחות עם ילדיו לכמה שעות. לדבריה, כשהגיעה בעלה לשעבר, ביקש ממנה להסיע את חבריו עד כפר קאסם ומתחר חש מפני עשתה כרצונו.

בנוגע לעבירה מיום 21.1.13, גם עליה לקחת הנאשمت אחריות, וסבירו כי ביצעה את העבירה מתוך פיתוי כספי, על רקע מצוקה כלכלית שהתמודדה איתה באותו זמן.

הנאשמת ביתאה חרטה עמוקה, והדגישה כי למדה את חומרת התנהוגותה.

להערכת שירות המבחן, גורמי הסיכון להישנות העבירה הם אופי העבירה והעובדה כי הנאשמת חזרה עליה. גורמי הסיכון הם תפוקודה הייציב של הנאשمت במסגרת העבודה, הייתה נעדרת הרשעות קודמות, כוחותיה של הנאשمت להתמודדות תקינה עם מציאות חייה, המאפשרת גם במקרים רגשיים ונפשיים, ואת הרגיעה והאיזון ביחסו הזוגיים הנוכחיים. כמו גם לקיחת האחריות וההילכים המשפטיים המתנהלים, אשר מהווים עבורה גורם מרתק ומציב גבול.

על כן מעריך שירות המבחן כי רמת הסיכון להישנות התנהוגותה של הנאשמת, הצטמזה באופן משמעותי.

שירות המבחן ממליץ כי לאור האמור, ענישה חינוכית קונקרטית בדרך של ביצוע צו של"צ הולמת את מעשי הנאשמת, אשר מחד גיסא תקשור בין אחריות הנאשمت להתנהוגותה ולתוצאות התנהוגות תוך תרומה חברתית, ומайдך גיסא תאפשר לנאשמת לטפל ולדאוג בילדיה הקטנים, ולהמשיך בתפקודת התקין.

הנאשמת הביעה נכונות לשאת בעונש של"צ, וגובשה עבורה תוכנית בהיקף של 100 שעות.

ב"כ המאשימה טענה כי הנאשמה חזרה וביצעה עבירה דומה, לאחר שנחקרה בגין ביצוע עבירה של הסעת שב"ח. בפעם השנייה שנטפסה, הטיעה ברכב אחר 3 תושבי שטחים ל佗ר רמת גן.

לטענת ב"כ המאשימה, מתחם הענישה ההולם לעבירה ייחידה של הסעת שב"ח נע בין חדש לחצי שנת מאסר, שנייתן לרצות בעבודות שירות בנסיבות המתאים.

הנאשמה פגעה במעשהיה בשני ערכיים, אחד זכותה של מדינת ישראל לקבוע מי הם הנכנסים בשעריה, והשני בוחניהם ושלומם של תושבי מדינת ישראל.

הנאשמה עקפה את רשותות גוף מנהלת התקיאום וה קישור, האחראי מטעם הרשות, לקבוע מי האנשים שקיבלו אישור כניסה לישראל, לאחר בדיקה מעמיקה ומקיפה, והחליטה על דעת עצמה להכניס תושבי שטחים לישראל עד מרכז הארץ.

הנאשמה פגעה בערכיים אלה בשתי הזדמנויות שונות. החקירה בתיק הראשון לא הייתה עבורה גורם מرتיע, והוא ביצעה שוב את אותה עבירה בהפרש זמן קצר.

לטענת ב"כ המאשימה, אין להסתפק בעונש מכל כהמלצת שה"מ, ואין לשקל במקרה זה טענות שיקום, שכן לא מדובר בעבירה המצrichtה טיפול או שיקום.

בנסיבות אלה, מבקשת המאשימה להשים על הנאשمة עונש מאסר שלא ברף התחתון של המתחם, שיכל ויבצע בעבודות שירות. כן מבקש להשים מאסר על תנאי, קנס כספי פסילה בפועל ופסילה על תנאי.

המאשימה מפנה להלכות שנקבעו בבית המשפט באשר לעונשים על עבירה זו, לרע"פ 13/7726 גמעה נסארה נ' מדינת ישראל, שם נגزو על הנאשם 7 חודשים מאסר בגין עבירה של הסעת שב"ח, ובית המשפט העליון דחה את טענות הנאשםם בקשר לחומרת העונש.

כך גם בעפ"ג (מרכז) 13-11-9236 אימן גבראן נ' מדינת ישראל, שם נגزو על הנאשם 6 חודשים מאסר לביצוע בעבודות שירות, 5 חודשים מע"ת, 4 חודשים פסילה בפועל וחודשיים פסילה על תנאי, ובית המשפט שלערעור קבע כי העונש תואם את מתחם ומידניות העונישה.

הוגשה פסיקה נוספת לעניין מתחם העונישה בעבירות של הסעת שב"ח, לפיה בבית המשפט פוסקים בעבירה זו מאסר בפועל או לביצוע בעבודות שירות.

ב"כ הנאשמת טענה כי בהתאם להסכמות בין הצדדים מיום 14.1.28, הנאשמת הודה ונשלחה למסקיר לצורך בחינת

ביצוע של"צ של 100 שעות, עונישה נוספת בצורת מע"ת וקנס, כאשר כבר באותו מועד דיברו הצדדים על צירוף התקין הנוסף.

از הסכימה המאשימה שיש נסיבות מיוחדות בעניינה של הנואשת, המצדיקות עונישה חריגה מהמתוחם לו טענתה המאשימה בדרך כלל. טענתה הסוגורית שיש בכך טעם לפגם שבינוואר, הסכימו הצדדים שיש נסיבות מיוחדות, והיום אומרת ב"כ המאשימה שיש נסיבות חמורות.

ביחס לנסיבות העבירות, בעבירה שבוצעה ביום 12.11.14, הסעה הנואשת את בעלה, לו הייתה נשואה 13 שנה, וסופה ממנו אלימות קשה, והוא זה שהשפיע עליה לבצע את אותה הסעה, כפי המפורט בתסוקיר. נסיבות אלה הן הנסיבות המובילות שבעטין הסכימה המאשימה לחרוג מהענישה המקובלת.

גם לנסיבות העבירה השנייה הין מקרים, שכן באותה תקופה, הנואשת הייתה מטופלת לבדה בשני ילדים, מצבה הכלכלית הייתה קשה, בהיותה אשה מוכה לאחר גירושין, וכן התפתחה וביצעה את העבירה נוספת, כפי שהיא התרחשו היחידים שיש לנואשת.

היום מדובר באשה, אשר נשאה בשנית אם לפעם בת חצי שנה ושני ילדים קטנים. הנואשת לא עובדת היום, כי היא מטפלת בילדיה הקטנים. אמונה היא נשואה, אך בן זוגה, תושב השטחים, לא גור עמה, ובפועל היא גרה בלבד עם ילדיה.

שירות המבחן התרשם מהנאשת, שעבדה באופן יציב עד הלידה ומנסה לחתן חינוך נכון ולילדיה. בתסוקיר, שירות המבחן התייחס לשתי העבירות, והנאשת לקחה אחריות מלאה עליהם.

שירות המבחן המליץ על של"צ בהיקף של 100 שעות, וניתן להרחיב את היקף השעות בגין העבירה נוספת.

הנאשת פנתה עצמה לבית המשפט וטענה כי מעולם לא התכוונה לפגוע בין אדם, ובטענה שלא במדינה. לדבריה, היא עבדה במקודם להזמנת אמבולנסים, כדי לסייע לאנשים במצבה. לדבריה, לא הייתה לי כוונה לפגוע, היא מודעת לטעות שעשתה ובקשת רחמים למען ילדיה.

דין

העבירות שביצעה הנואשת פוגעות בריבונות המדינה ובזכותה לקבוע את הנכסים בתחוםה, וכן טמון בהן סיכון בטחוני המתmesh לעתים.

מתוחם העונישה בנסיבות המתוירות בטיעוני הצדדים, כאשר במקרה הראשון מדובר בהסעה במסגרת הכרות אישית ובמקרה השני - הסעה למטרת הפחת רוח, הן מע"ת ושל"צ עד עבודות שירות לתקופה קצרה במקרה הראשון,

עובדות שירות לתקופה קצרה עד מסר בפועל לתקופה של עד ששה חודשים, במקרה השני.

במקרה דן מתוארות בתסaurus נסיבות אישיות חריגות של הנאשمت, המלמדות על אישיות נורמטיבית ותנאי חיים קשים שהובילו אותה לביצוע העבירות. נראה כי הנאשמת הורתעה מההיליכים המשפטיים, במידה לך, וכיום היא ממוקדת בטיפול בילדיה ובעבדה חוקית. הנאשמת נעדרת עבר פלילי ולא נפתחו נגדה תיקים נוספים. שירות המבחן מצבייע בתסaurus על גורמי סיכון משמעותיים המלמדים על פוטנציאלי שיקום והימנעות מביצוע עבירות נוספות.

לפיך, אני סבורה כי יש לצאת לקולא ממתחם הענישה, עקב סיכון השיקום ועל מנת שלא לפגוע באופן בלתי מיידי בילדיה של הנאשמת, ובפרט בביטחון הפועיטה, הגדים הלכה למעשה במשפחה חד הורית כאשר אבותיהם הינם תושבי השטחים ואין מתגוררים עמהן הנאשמת והילדים.

אשר על כן אני גוזרת על הנאשמת את העונשים הבאים:

6 חודשים מע"ט למשך שלוש שנים, שלא תעבור עבירה על חוק הכניסה לישראל.

150 שעות של"צ, במסגרת שקבע השירות המבחן. לבקשת התביעה, לא יתחיל השל"צ לפני יום 1.1.15.

כנס בסך 2,500 ₪ או חודש מסר תמורה. הקנס ישולם בחמשה תשלוםmons חדשים שווים ורצופים החל מיום 1.1.15.

חודשיים פסילה בפועל החל מיום 1.12.14. על הנאשמת להפקיד את רשיונה במצוינות בית המשפט שם לא כן לא תתחיל הפסילה להימנות.

6 חודשים פסילה על תנאי למשך שלוש שנים, שלא תעבור עבירה של הסעת שב"ח.

הודעה זכות ערעור תוך 45 ימים.

ניתן היום, כ"ה חשוון תשע"ה, 18 נובמבר 2014, במעמד הצדדים.